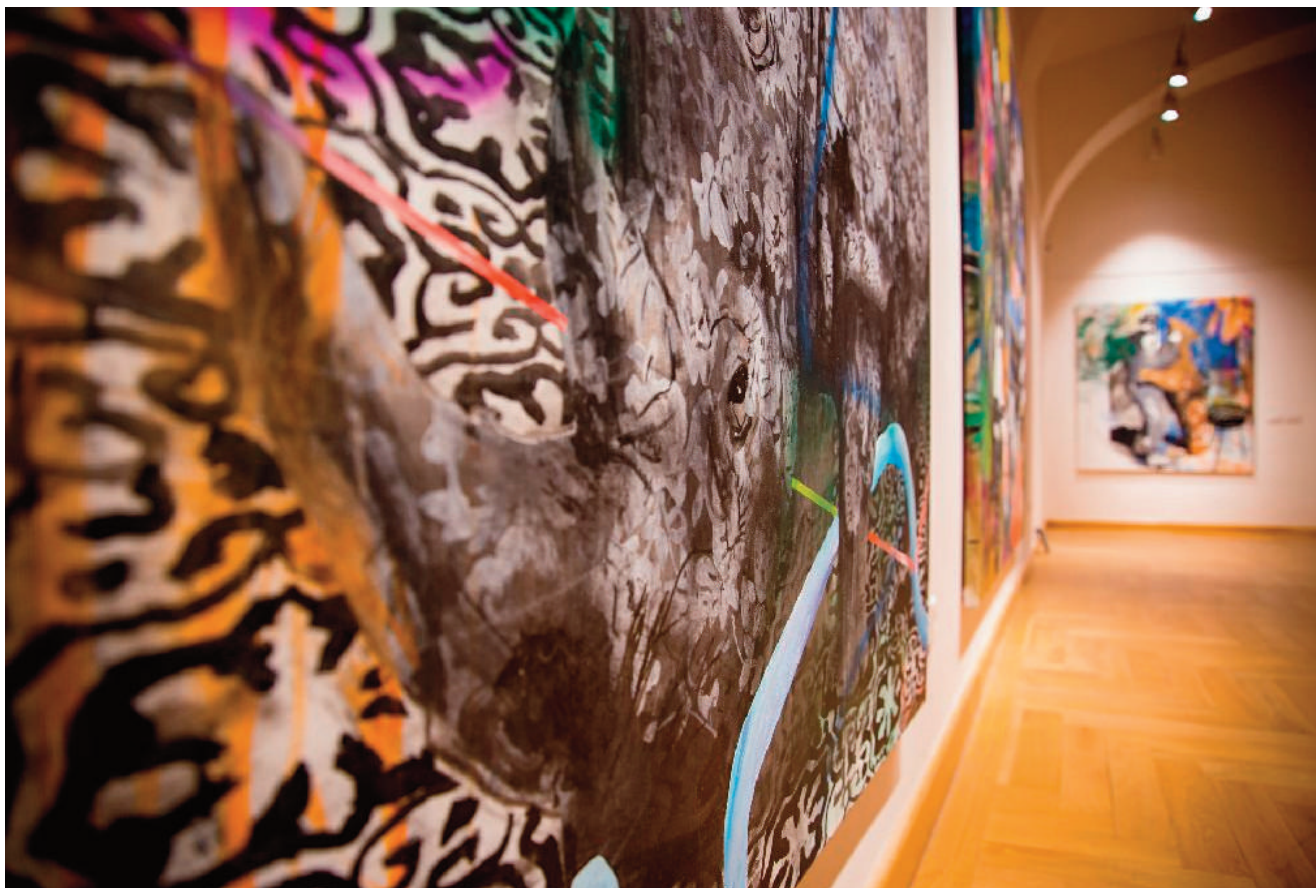

MURAL ȘI AMURAL: CÂTEVA SECVENȚE UMANE

Ion Văcăreanu

În vara care tocmai a trecut, între 23 și 26 august, Amural A4 a reînsuflă zidurile Brașovului vechi. Lateral, dar nu lăaturalnic, liniar, însă nu anost, spațiul dintre Turnul Negru și Centrul Multicultural al Universității Transilvania a fost premisa pentru ambiția artiștilor vizuali expozați. Ei au arătat că pot gândi alte unghiuri, că e bine să redeseneze suprafețele de referință și, antrenând ochiul, că știu să implice imaginația și să adauge noi nuanțe pe spectrul emotiv al celor pentru care s-a dovedit că zidurile, dacă li se neagă substanța obișnuită și încetează a mai fi opreliști, sunt tot despre oameni și despre raportarea mereu vie la artă.

La Centrul Multi Cult, un alt soi de turn al Amuralului, Ion Văcăreanu, Alina Marinescu și Martin Balint au coagulat o expoziție care s-a întins până târziu în septembrie și care, împletind pictura cu instalația, a oferit tocmai această percepție asupra condiției umane din prezent. Indiferent de mediu și dimensiune, de ustensile și tehnică, ni se sugerează că înțelegerea individului trebuie încercată

prin asumarea unei anumite secvențialități, căci multitudinea de fațete și momente subiectiv înlănțuite permite grimasa, zâmbetul, nedumerirea, contragerea și disiparea, permite deci contrazicerea constantă și contorsionarea oricărei certitudini, cel mai important reper al acestui demers.

Astfel că apropierea omului dinamic, haotic este la Ion Văcăreanu un studiu de caz în stop-cadru. Cel puțin în primă instanță, întrucât colajele sale rămân statice doar prin maniera contururilor clare. În izolare, fiecare cadru ademeneste prin detaliu și suprapunere îndrăzneță, unde modelele vegetale, traforurile minerale și inserțiile animale alăturate obiectelor din realitatea imediată ajung chiar să eclipseze spectacolul identitar. Luată laolaltă, compozițiile își revelează bogăția de mișcare: întretăierile angulare și intersecțiile efervescente ale omului cu lumea sa trimit spre o neimportantă percepută fie ca simplitate liniștitoare, fie ca efuziune perseverentă a individualității ce își refuză risipirea. Într-un mediu ostil și expansiv de la ramă la ramă,

exotic și metalizat în același timp, privitorul încearcă să decupeze silueta umană care trebuie mai întâi să se regăsească neajutată în claustrarea propriului tablou.

În cazul Alinei Marinescu, diversitatea zgomotului de fundal se absoarbe în papier-mâché-ul care îi compune corpurile sculptate. Mediul compozit, umanizat simbolic, conferă claritate contemplării din exterior: identitatea

How to Shape Undisclosed Identities este întrebarea care își răspunde singură atunci când indică aglomerarea de aparențe gonflabile. Ipostaza individualității este anti-identitatea, pe când existența socială a non-culorii se reduce la asocieri anxioase, confuze, violente. Artistul grupează și împrăștie, se folosește de laturi și colțuri ca să încoloneze și să centreze spirale absurde în care corpurile se prăvălesc fără să comunice, neavând chip și simulând emoția. Șablonul repetitiv îndeamnă de asemenea privitorul la rearanjare și redefinire a scenei, singura consolare în raport cu intimitatea absolută, care poate fi totul și nimic deodată.

Ea are atuu de a se substanțializa în fel și chip, așa cum lemnul gol pe care l-a cioplit Steinbeck s-a transformat într-o cutie a Pandorei la rugămintea prietenului său: *Deci iată-ți cutia. Aproape tot ce am e în ea și încă nu e plină. Durerea și extazul sunt în ea și plăcerea și întunecarea și gândurile negre și gândurile luminoase – proiectul gratifiant și ceva deznădejde și inefabila bucurie a creației.*

Dacă viziunea triadei de artiști se profilează printr-o unitate tematică și o complementaritate tehnică, acestea nu sunt coercitive, pentru că, deși implică privitorul în spectacolul simpatetic, îi scutește parcursul de reguli narrative, ca să nu îl timoreze și să îl piardă.

Martin Balint

devine strict conexă, în sensul în care prelungirile arlechi-nești ale membrilor trebuie să îl caute pe celălalt, pe cel de lângă, o contrapondere pentru figura geometrică cel mai adesea erotică. Cunoașterea sinelui este și aici secvențială, dar în măsura în care privitorul este dispus să construiască o poveste, de fiecare dată alta. Sculpturile artistei sunt ilustrații tridimensionale, amurale, din viața intimă, proporție definită gestual de întrebare și răspuns, de atracție, respingere și de ezitare teatrală, toate subtile, iar reprezentarea amintește pe alocuri de *Sărutul* lui Brâncuși, semn că gimnastica afectivității, prin care omul se intuiește, tinde tot spre un întreg împăcat în cele din urmă cu propria stare de fapt.

Proximitatea celuilalt nu este totuși o garanție pentru negocierea fluidă a instanțelor eului, mai ales când acestea nu vor sau nu pot să fie puse sub lupă. Instalația lui Martin Balint, *BLO500*, invită la încercuirea atentă a unei mase omogene de cinci sute de figurine lucioase, negre, vide de oricare sens preînchipuit. Ele reflectă lumina care încearcă să le atingă și țin captiv aerul care pare să le susțină forma.

Ion Văcăreanu - pictură; Alina Marinescu- sculptură

Fotografii realizate de Orsolya Balint